

Heinrich Dringenberg

Programma, Quo Rector Universitatis Rostochiensis Hinricus Dringenberg/ Phil. Moralis Profess. ac Facult. suae hodie Decanus, Viri ... Dn. Friderici Cothmanni, I.U.D. primarii, Funus indicit, & ad eundum exequias, Quas ... Dn. Joan-Christophorus von Hillen/ I.U.D. ... curat, Omnium Ordinum Cives Academicos, serio studioseq[ue] invitat

Rostochii: Kilius, 1665

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770472265>

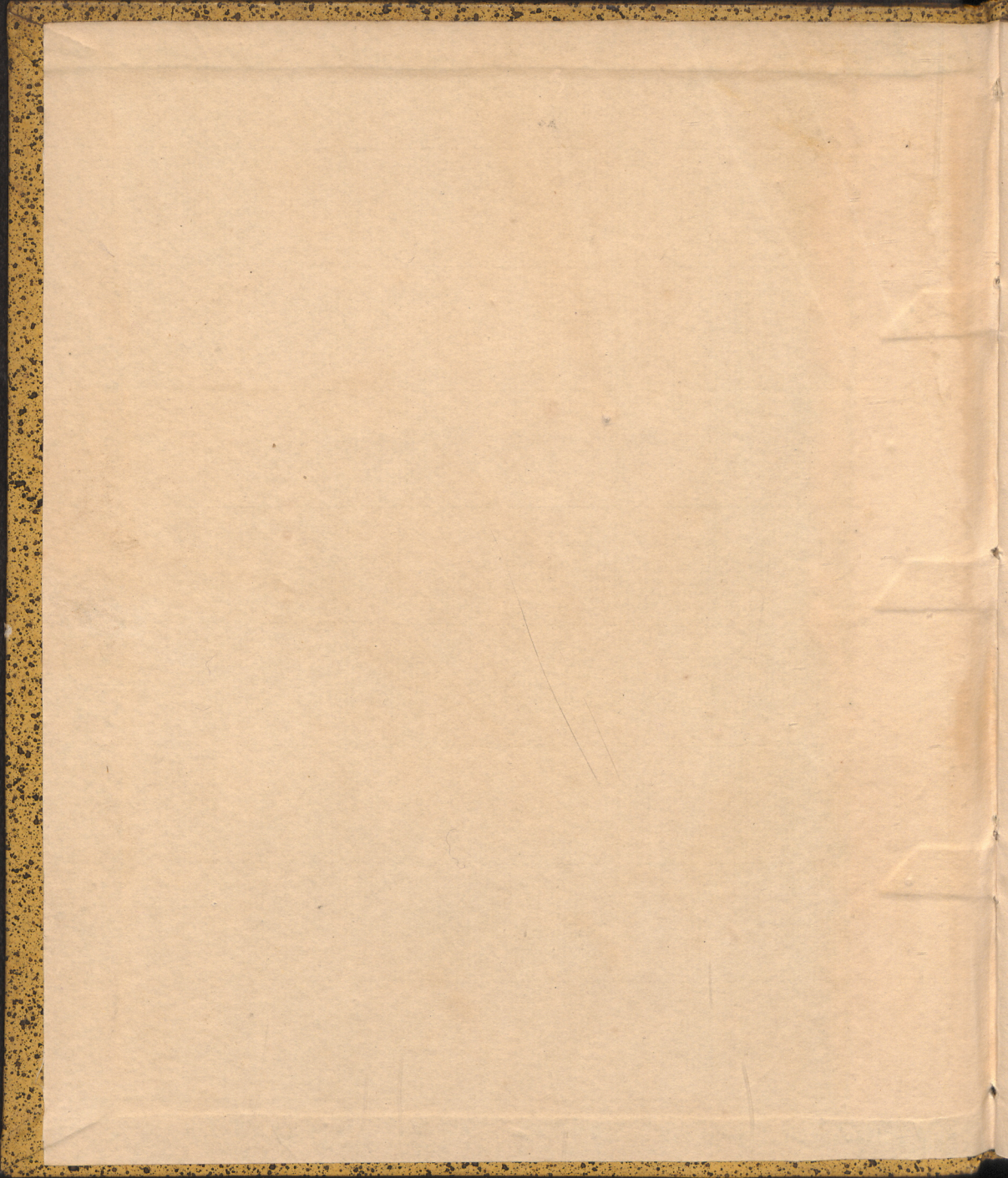
Druck Freier Zugang

Dringenberg, H.,
in F. Cothmann.

R. 1665.

42

PROGRAMMA,
^{2^{vo}}
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HINRICUS *Bringenberg*/

Phil. Moralis Profess. ac Facultatis suæ hodiè

DECANUS,

VIRI Amplissimi ac Consultissimi

D^N. FRIDERICI
OTHMANNI,

J. U. D. primarii,

Indicit, & ad eundem exequivas,

^{Quas}

Excellentissimus GENER

D^N. JOAN-CHRISTO-
PHORUS *von Gissen*/

J. V. D. Consistoriiq; Ducalis Advocatus cla-
rissimus, curat,

Omnium Ordinum CIVES ACADE-
MICOS, seriò studiosèq; invitat.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Ac, Typogr. cl^o l^oclXV.

42

Non ita est pridem, quàm
vix viginti dies nato infantulo
iremus exequias. Hodie idem
præstare sibi officium jubet **VIR**
Senex, qui quæ octo ac sexagin-
ta vivendo jam complerat an-
nos. Hinc adeo cogitandum no-
bis statuendumq; nihil est ali-
ud, quàm homines esse, hoc est, ad unum omnes, par-
vos, amplos; pauperes, divites; juvenes, senes; morti
obnoxios. Enimverò si tot reb⁹ præclaris eximiisq; or-
natissimus **VIR**, & in quo nihil vulgare aut protritum
erat, avertere mortem ac declinare minimè potuit,
quid, quælo, viliores fiet turbâ, aut iis, qui præ ipso illo
(de *Tiresiâ* Homero id asseveratum) umbrarum in-
star volitant, atque in nullam propè comparationem
veniunt? Neque profectò inscitè aut ineleganter *Lu-
cretius* (noctium Atticarum Auctori facundiâ inge-
nioq; excellens) mori nesciam mortem dixisse vide-
tur. Enimverò si à primis quasi Mundi incunabulis
mori siveverunt homines, certumq; est, nullos etiam
deinceps fore, qui nunquam vitâ, aut, quæ *Tertulliani*
phrasis est, seculo egrediantur, ecquandò existimes
desituram aut morituram mortem? Cæterum quam-
vis natura ita nostra ferat, aut indoles, uti vel ad nu-
dam

dam ejusdem mentionem cohorrescamus , & panico
qvafi qvodam terrore confundamur , tamen si ani-
mum collegerimus rursus , reputarimusq; , non esse
eam perfunctionem vitæ , sed lapsum (uti veteres in-
qviebant) erroris ; neqve tam veluti pœnam à DEO,
qvàm remedium potius , & metam qvafi laborum o-
mnium ærumnarumq; datam esse , multò certè præ-
stabit , aspernari mortem ac despicerè , qvàm pede u-
troqve fugere velle. Sanè enim vel ipsi Sectæ nostræ
Principi Auctoriq; CHRISTO luculentissimè moni-
tum , ne timeremus qvi vitâ exuere nos possent qvi-
dem , cæteroqvi nullum in animam nostram jus , aut
nullam potestatem habituri , ut qvæ sit inviolabilis. Sci-
licet non perennantem ille promittit nobis vitam ,
sed de morte nostrâ , qvàm obire qvemvis oporteat ,
admonet , innuitq; , ipsam illam idcirco obtingere ,
qvòd multò in nos conferat dona excellentiora ,
qvàm unqvam , nondum die nostrâ functi , sperare
poteramus. Qvâ de re tamen , in præsens philosopha-
ri prolixius , minimè attinet. Veniendum enim no-
bis ad FRIDERICUM est COTHMANNUM , Virum //
Amplissimum , Maximi Parentis clarissimum Filium ,
exponendumq; de eo , qvæ in hujuscemodi funerum
indictionibus commemorari ac recenseri hæcenus
sveverunt. Qvæ ratio uti non sine prudenti consilio
instituta est , ita in hoc TANTI VIRI funere teneri
cum primis , observariq; merebitur. Enimverò sive

FUNCTI agitur honor, quem VIRUM majori laude
prosequi oporteat? sive legentium commoda spe-
ctantur, jurare liceat, non temerè alium plura virtu-
tum morumq; (uti ipsa commentario docebit) exem-
pla egregia suppeditaturum. Desungemur autem //
isthoc officio, Historiamq; adeò VIRI potissimam te-
xemus ipsismet illis, quæ in eam rem suis ille manibus
consignavit ac reliquit, verbis, quando vel rogati su-
mus, uti ne apicicem in iisdem immutaremus. Ergò
per nos licet, vitam FUNCTUS suam ita edisserat:

// *Natus sum FRIDERICUS Ego COTHMANNUS
Rostochii 25. Octobr. Anno 1597. Patrem habui ERNE-
STUM COTHMANNUM, fctum, Professore &
Syndicum hujus Academia, nec non Cancellarium Mega-
politianum. Avum paternum DIDERICUM COTH-
MANNUM, Consulem Lemgoviensem, GODTSCALCI
COTHMANNI, itidem Consulis in Lemgow/ filium.
Aviam paternam CATHARINAM GROTHENIAM,
DIDERICI GROTHEN, Consulis Lemgovienensis filiam.
Mater fuit ELISABETHA HEINS. Avus maternus
FRIDERICUS HEIN, f. U. D. Consul & Syndicus Ro-
stochiensis, JACOBI HEINS, Consulis Neobrandebur-
gensis filius. Avia Materna ANNA Dobbins/ ALBER-
TI Dobbins/ Senatoris Rostochiensis filia. Studii Furi-
dici addiscendi gratiâ ab anno 17. hujus seculi, usque ad fe-
stum Paschatos anni 28. primò in hac patriâ Academiâ sub-
stiti, Juris fundamenta jaciendo; deinde ex eâ discedens in
*Academia**

Academia Gryphiswaldensi, Lipsiensi, Tubingensi, Basiliensi, Argentoratensi, Coloniensi, & Rinthelensi commoratus fui. In transitu salutando Academiam Jenensem, Erfordiensem, Altorfensem, Ingolstadiensem, Moltbemensem, Friburgensem, Heidelbergensem: & in his, circa illud tempus, inter reliquos Eximios ꝑCtos, Jena DOMINICUM ARUMÆUM, Altorfi ERASMUM UNGEPAUR, Ingolstadii, JOACHIMUM DEMICHIUM in Erlow. HIER. ARNOLD. RATHIUM, Heidelbergensi JANUM GRUTERUM &c. In his verò Academiis, scilicet Gryphiswaldii, ut Convictor D. MATTHIÆ STEPHANI, ejusdem quotidianâ conversatione usus fui. Lipsiâ vixi cum PAULO WEGENERO, ꝑCto, publicas prælectiones D. Zinckeltauß / ibidem Professoris publici, frequentando. Tubingæ in convictu D. JOHANNIS LUDOVICI MOGLIN, Medicinæ Professoris, eoque mortuo, MARTINI RIMELIN, Jur. Utriusque Doctoris & Philosophicæ Facultatis Professoris, Præceptores habui D. JOHANNEM HARPPRECHT, DAVIDEM MAGIUM, HINRICUM BOCERUM, & CHRISTOPHORUM BESOLDUM, lectiones suas publicas sine intermissione continuantes. Nec solum cum prædicto D. HARPPRECHTO & BOCERO, sed & cum THOMA LANSIO, ibidem in illustri Collegio Professore, summa intercessit necessitudo. Quæ autem Basileæ Rauracorum, ubi hospitio M. LODOVICI LUCII, organi Logici Professoris, exceptus fui, defecit; D. JACOBO FESCHIO,

Codicis Professore, & Urbis Syndico, multifariis cum Aca-
demicis tum Urbicis negotiis obruto; D. JOHANNIS GU-
TEN, viribus corporis, judicii, memoria, ceterarumq;
facultatum naturalium ob senium deficientibus. Tertio ve-
rò Juris Professore, D. INSULA, sepius absente quam præ-
sente. Argentorati Professore, præsertim JUSTUM ME-
JERUM disputantem, & JOACHIMUM CLUTE-
NIUM (cujus etiam singulari amicitia usus fui) publica le-
gentem audiui. Colonia Agrippina ob diversitatem reli-
gionis à Romano-Catholicorum Professorum familiarita-
te me abstinui; cum illo unico D. PÉTRO OSTER-
MANNŌ, Disputatore insigni, nec non Romano-Ca-
tholica Religioni tunc temporis addicto, conversatus fui.
Rinthelii D. FRIDERUM MINDANUM, Jura pro-
fitemem, audiui; D. HERMANNI Goehausen/ ibidem
Juris Professoris, consuetudine exoptatissimâ quotidiè
usus. Quin & cum tertio Juris Professore, D. JOHAN-
NE RORENDORFFIO, ut Commensalis quam fami-
liariter & suavissimè vixi. Nuptias primas celebrari die
27. Aprilis Anno 29 cum Virgine CATHARINA JUN-
GIA, Doct. NICOLAI JUNGII, Ducis Holstatia & c.
JOHANNIS ADOLPHI Cancellarii, relictâ filiâ, quæ
Anno 30. ipso die Trinitatis, sive 23. die Mensis Maji, au-
dito tertio quadrante 6ta vespertina, Lubeca filiam AN-
NAM ELISABETHAM: Anno 32. die 8tavo Martii
in puncto 6ta vespertina, filium ERNESTVM, denatum
Rostochii 3. Jan. Anno 33. tertiâ matutinâ; eodemq; Anno

33 Lu-

33. Lubeca alteram filiam in ipso partu difficiliore extir-
ctam, mihi peperit Prius hoc matrimonium dissolvebat
26. Julii Anno 1645. morte predicta Conjugis desideratissi-
ma. Ad 2da votatransi 3. Octobr. Anno 48. cum ELI-
SABETHA GERDES, MARTINI GERDES, Juris
Utriusque Doctoris, & apud Gustrovienses Consulis ac
Syndici filia, Doctoris JOHANNIS AB HILLEN, Sere-
nissimi Regis Danie CHRISTIANI QUARTI, & Ducis
inferioris Saxonie AVGVSTI, Consilarii, relicta vidua:
cum qua in matrimonio saltem usque ad diem ultimum
AVGVSTI, anni 61, & non ad hunc usque annum me-
um emortualem, vivere licuit. Predicto 2da Conjugis
filio primogenito, ex priori matrimonio predicti D. JO-
HANNIS AB HILLEN, D. JOHANNI-CHRISTO-
PHORO AB HILLEN, prænominatam filiam meam pri-
mogenitam & unicam in vivis existentem, Anno 50. die 19.
Novembris in matrimonium collocavi. Ex quo matri-
monio Neptes quatuor, ANNAM-ELISABETHAM,
CATHARINAM - MARGARETHAM, ELISABE-
THAM, & JOHANNAM, per DEI gratiam omnes
etiamnum superstites vidi. Nepte quintâ CHRISTINA,
horâ primâ nocturnâ, 23. Februarii, Anno 63. natâ, sed
statum, post acceptum baptismum, denatâ. Dignitas
Doctoralis collata mihi 19. Septembr. Anno 33. à D. AL-
BERTO HEINIO, Seniore & Decretalium Professore,
tunc temporis Decano Spectabili; D. JOHANNES COTH-
MANNO, SS. Theol. Professore, Rectore Magnifico; &
D. LAV-

D. LAVRENTIO STEPHANI, Pandect. Professore,
Vice-Cancellario. Ex quo tempore Jurisdictioni Acade-
mica subesse, quam præesse malui. Quod dedecori mihi
non duxi, cum sit satius, bonos rimari, quam obrem functi-
one publicâ dignus, eandem oblatam repudiarim, quam eâ
indignus, cur tamen illam acceptarim, mirari. Exemplo
Catonis Censorii. Is ipse enim interrogatus, quam obrem
inter multos Nobiles statuum non haberet, Malo, inquit,
bonos ambigere, quam obrem id non meruerim, quam,
quod gravius est, cur impetraverim, mussitare. Ammi-
anus Marcel. lib. 14. Non eadem est omnibus conscientia.
Hic vulgato illo: Ibant, quo poterant, &c. Item: Mitte
vadere sicut vadit &c. innixus ac fretus, quavis subeunda
non veretur; Ille vulgato hoc: Maledictus is, qui opus Do-
mini fraudulentè, & prout decet, non facit; perterritus,
conscientiam ex benè intermissis rectèq; factis metitur. Ha-
ctenus de se & istis quidem verbis FRIDERICVS no-
ster. Bellè omnia, quoad rem: posteriora verò in primis
eximiè prorsus sapienterq; Ex quibus colligere liceat,
quam turpe ac probrosum facinus sit, harpyiarum in-
star, involare munia publica, aut mercari etiam velle,
quibus obeundis minimè aut par aut dignus sis; quam
contra verecundi sit ac modesti, aspernari spartas aut
declinare, suisq; sese continere parietibus malle, si vel
maximè honores & officia virtute doctrinæq; excel-
lentiâ abundè promerearis. Sed & alterum priore
gravius longè atque divinius, ex VIRI sermone finali
haurias.

haurias. Scilicet, quàm preciosa res sit, Iustus rerum
suarum satagens, salutis non suæ, sed publicæ studens;
quique adeò perire ipse, aut rerum suarum omnium
jacturam facere malit, quàm committere, uti Respu-
blica detrimentum capiat, aut salubribus consiliis, ni-
hilq; nisi *Universitatis* incolumitatem quærentibus, de-
fraudetur. Sed quàm, qui id faciat, rara in terris nunc
quidem avis est! Tu adeò id verè scripsisti elegan-
terq;, COTHMANNE, uti nullâ ratione quiveris re-
ctius, aut præclarius. Cæterum cum, *qualis in vitâ &*
moribus piè FVNCTVS fuerit, ipse minimè confi-
gnârit, nec commodè etiam potuerit, idcirco isthac
etiam parte commentationem minimè destituemus.
Pietatem igitur, tanquam virtutum omnium Reginam
ac Principem adeò impensè semper coluit, uti nemo
ipsi eâ in re anteferretur; pauci pares putarentur.
Norat enim ad omnia utilem esse, habereq; promissi-
ones hujus & venturi Seculi. Hinc utique fiebat, ut
non tantùm domi privatimq; identidem de rebus di-
vinis loqueretur, & ageret; verum etiam ea magno
ardore adiret loca, in quibus publicitùs DEI oracula
celebrarentur. Concionibus sacris nunquam, nisi
fortè valetudine artineretur, abesse, prorsus intelle-
ctum est. Nullum enim ipsi *ἀγαθόν* jucundius erat.
Et quia istâ in DEVM mente erat, non poterat dete-
riore etiam esse erga proximum. Nunquam enim res
pietatis plenè conficitur, nisi hunc a mes, sicut te ipsum.

B

Frustra

Frustra ea omnis est fides, imò planè est mortua,
quæ se se per charitatem minimè exerit. Proin istam
rerum fortunarumq; in quâ constitueretur, abundan-
tiam, ita tractandam usurpandamq; existimavit, uti
non solus possideret, sed in consortium etiam ejus-
dem venire pateretur eos, quos temporum diritas
suis involvisset fortunis. Quos adeò juvit sæpenu-
merò benignè largèq; uti COTHMANNVM ipsa
liberalitatis quasi præcordia habere, qui beneficia ac-
ceperant, dicerent. Et, qui cæteroqvi cotidiè fores
ipsius adcursitarent pauperes, nunquam rejecit, aut,
uti reverterentur, voluit, sed operam dedit omninò,
uti spe ac voto minimè inanes discederent. Omnium
autem maximè, quàm velin ipsâ morte prospectum
opis suæ indigentibus adflictisq; voluerit, propediem,
nisi nos impensè fallimur, revelabitur. Audiant,
inq; animum admittant hi, quorum arcæ inexorabili-
bus obseratæ jugiter claustris visuntur; quibus tan-
tùm non DEVS pecunia est, vel est omninò; ex qui-
bus longè difficiliùs nummulum elicias, quàm ex pu-
mice aquam. Aridi mortales, quos nunquam pin-
gues fieri, etiam in mediâ rerum pinguedine, videas.
Nec unquam ditescere comperiaris, medias inopes
inter opes. Sed ex virtutibus COTHMANNIANIS
videamus jam porrò alias. Temperantiæ ac fruga-
lirati præ cæteris sic studuit semper, uti exemplum
quoddam ejus esse Virtutis posset. Quantæ mode-
stia fu-

stia fuerit, id cum ipse brevi indicarat ante, tum cæteroquin etiam notissimum est. Animo nunquam repertus est fuisse elato, semper submissiore, quique facile cuivis, etiam minori, cederet. Affabilem omnibus sese præstitit, adeò uti nemo tam humilis foret, cui ad ipsum non pateret aditus. Veritatis sic amantem fuisse novimus, uti nec joco mentiretur. Nullos ferre minus mortales poterat, quàm adulatores. Non erat præterea retinens injuriarum; non ἀνθρωπιότης (quo vitio nullum ferè majus aut spurcius est) nec erat κακότης. Eximiè loquebatur etiam de iis, qui cæteroqui non satis præclare de ipso mererentur. Sed & Justitiæ observantissimum fuisse, adeò silendum minimè hîc erat, uti primo potius post Pietatem loco fieri ejus mentionem rei oportuisset. Neque verò mirum admodum, sectatum istam DIVAM strenuè fuisse eum, qui jurium justitiæq; Doctor foret. Quanquam id hoc seculo persunt multi, qui tamen nominis rituliq; sui adeò non meminerunt, uti penitus obliti esse videantur. At quid de virtute, quæ in conversationibus cernitur, (δὲ θεαπλιαν Græci eleganter dicunt) afferemus. Quæ tanta profectò in VIRO fuit, uti non temerè reperire sit, quo cum lubentius unquam coïsses. Adeò sermones, quos privatim publiceq; sociaret, jocis, jucunditatibus, leporibus, tanquam sale quodam condire didicerat, uti, qui cum homine infumeretur

dies, vix hora esse crederetur: sic ista præcipue virtus annata FRIDERICO, ac quasi cum lacte materno sucta videbatur. Audiant & advertant rigorosi severiq; illi *Catonæ*, qui non ante in jocos risusq; resolvantur, quàm locusta pariat *Lucam Bovem*; Quique in congressibus *Ἐπὶ ἀπέλων εἶναι*, aut facetiis ludere, rem cælo statim indignam esse existimant. Quos vel extra orbem relegari, quàm mortalium cœtibus inferi, longè profectò sit satius. Sed veniendum tandem ad extremum, dicendumq; de VIRI etiam obitu, quæ & ipsa non levis harum commentationum sœvit esse portio. Benè jam multum est tempus, ex quo malè habere, & eorripi morbo capit. De quo Excellentissimi Experientissimiq; DN. D. CASP. MARCHII, Medici, P. P. Collegæ ac Amici nostri conjunctissimi, audire ac inferere lubebit sententiam. De morbo, inquit ille, COTHMANNI nostri integerrimi, non est quod multa edisseramus. Uti enim Mors beatissimo Seni obtigit placidissima & quàm maximè naturalis, ità nec moriendi necessitatem causæ ullæ violentiores induxerunt, quin dudum (ab æquinoctio tamen in primis proximo) sensim indies langvescere consuetò Senibus more vires, deficere semper magis magisq; Spiritus, tum & obrui quavis restagnante tandem in vasis serò, animadvertimus; Mente interim constanter illasâ, ac latabundâ eò magis, quò propiore credidit speratam corporis ἀνάληψιν. Neque enim obscurum esse potuit, quandoquidem con-

dem consuetæ à pluribus jam annis serositatum scorbuticarum evacuationes, tum per sudores, tum per catarrhos (quos tantum abest ut molestè unquam tulerit, ut salutare eos semper fuerit expertus, ac proinde instar medicina sibi gratiosè concessæ estimaverit) circa tempus Solstitii hyberni nuperum cessare videbantur, futurum brevi, ut invalescente sensim asthmate, haud satis ventilata intus Vitalis flammula, accedente insuper serosò nimis & incongruò alimentò, extingueretur: quod & si præcavere ad tempus aliquod seriò studuimus, evenit tamen haud infelicitè die 24. elapsi mensis Januarii; quem cum totum ferè meditationibus sermionibusq; piis transegerat, circa vesperam, sine omni angore, in ipsò Filie unicae amplexu animam suavissimè exhalavit. Hactenus MEDICUS de morbo FUNCTI; qui idem, adhibita omnia quidem fuisse; uti convalesceret, remedia, quibus tamen profectum sit nihil, luculenter testatur. Quum igitur rem recuperandæ valetudinis desperatam prorsus esse, & ultimum vitæ terminum propè abesse SEPTUAGENARIO paulò minor intelligeret, ad *ἀναστάσιον* sese præparavit; quam profecto curam nullo etiam alio vitæ tempore neglexerat. Et quando quidem caussarium corpus nullo restaurari quiret, animam refecit eo medicamine, quod adversus spiritualem mortem, si rectè usurpetur, validissimum est præsidium. Cœnâ, inquam, Dominicâ, ministrante Reverendo Clarissimoq; VIRO, DN. JOACHIMO LINDEMANNO,

MANNŌ, Archidiacono Mariano eximiè cotidie merente, Amico nostro jucundissimo, pavit sese, eoq; tanquam preciosissimo viatico, illi, quod mox conficiendum instabat, itineri præparavit. Nulla ei in ore, ex quo decubuit, & cæteroquin etiam, frequentior vox fuit, quàm **SOSPITATOR JESUS**; nullâq; deïn aliâ de re, quàm de futuro Seculo, & cœlestium, quibus brevi admiscendus foret, egregiâ conditione, differentem, qui præsto erant, audire. O præclarum illum (inquebat) diem, ubi ad illud divinorum animorum Concilium, cætumq; istum proficiscar; cumq; ex hac turbâ & colluvione discedam. Quid enim habet vita hæc commodi, quid non potius laboris ac molestiæ? Sed habeat: certè tamen etiam satietatem habet aut modum. Quod si igitur quis (perrexit) largiretur, uti ex istâ ætate repuerascerem, & in cunis vagirem, valdè equidem recusarem: neq; enim placeret quasi decurso spacio à calce ad carcères revocari. Veniat jam saltem **DOMINUS**, nec cunctetur. Satis hîc diu vixi, & ita quidem, ut vixisse minimè pœniteat, aut frustra natum esse existimem. Eleganter sanctèque, imò **FRIDERICO**, *homine in vitâ & in morte consentaneo*, dignissimè omnia. Ante hos duos & decem dies, ad quem tot suspiriis adspirabat, finem ita accepit, uti magis feliciter de vitâ migrare, quàm mori videretur. Abibat enim,

enim, quod diximus, iubens, spei plenus, quin ad omnia sibi constans. Quod ultimum grande in moriente beneficium est. Quis enim melior esse vivendi finis queat, quam cum integra mente, certisque sensibus, opus ipsa suum eadem, que coagmentavit, natura dissolvit. Precamur Corpori, in quo tam præstans anima hospitabatur, altam requiem, & ad meliorem vitam gloriosam resurrectionem. Quumq; hodiè supremus exequiarum honos **FUNCTO** præstabitur, hortamur, **CIVES ACADEMICI**, impenseque invitamus, uti præstantissimo clarissimoq; funeri copiose interesse, & deducendo prolixè operari velitis. Meretur id genus benevolentia **VIRI** inusitata & hætenus deprædicata nobis virtus; meretur Familia, ex qua natus est, splendor; meretur **GENERI**, funus curantis, eximia dignitas. Omnium autem maximè merentur tot **PARENTIS** in Academiam collata beneficia. Et ipsa vos humanitas vestra, uti non segnes in exequendo officio deprehendimini, admoneri & poterit, & debet.

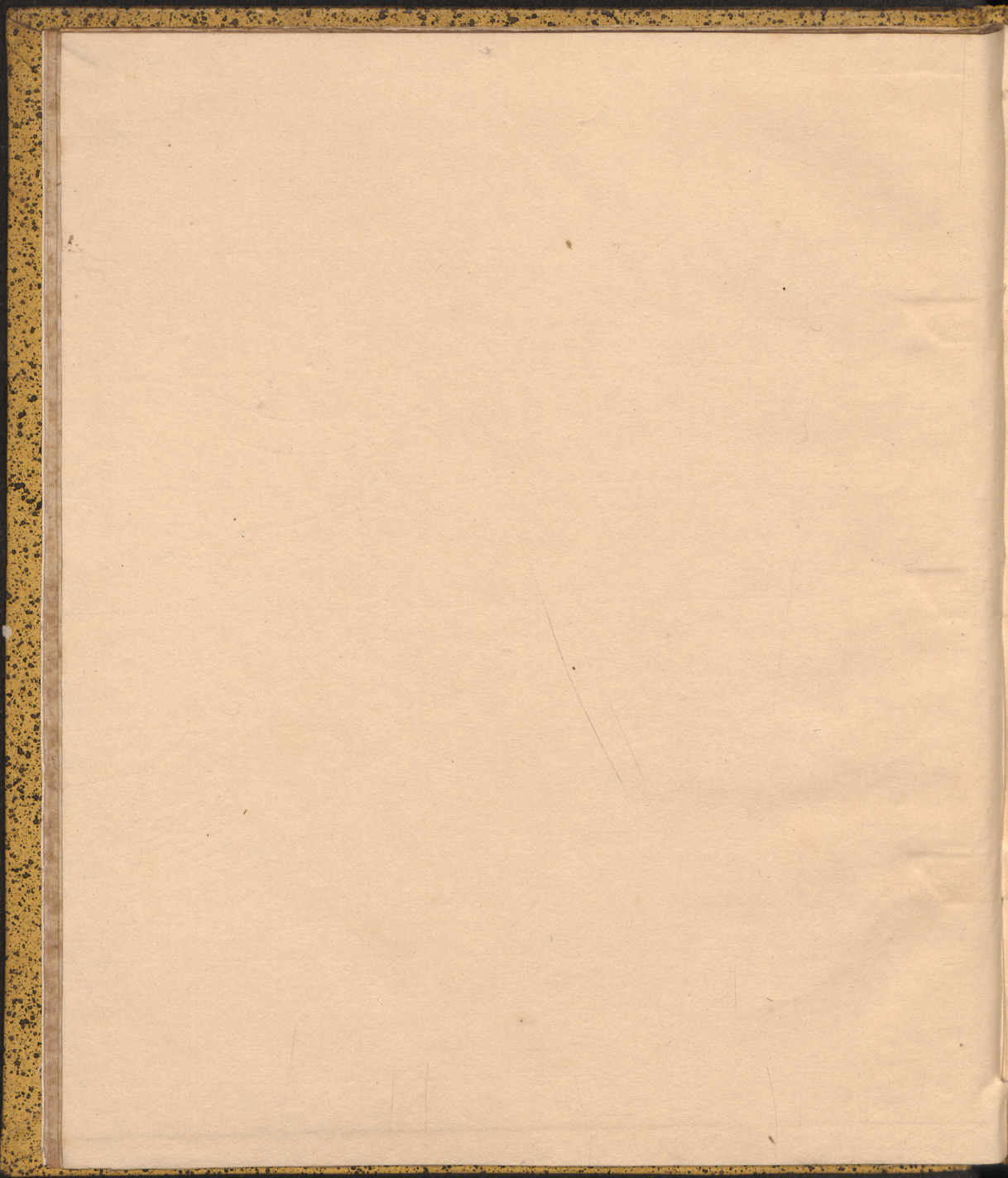
P.P. sub Sigillo Rectoratus, die III. Febr.

Anno 1665.

Conventus fiet in Æde D. MARIÆ

facrâ, Horâ I.

enim, quod diximus, lubens, sp
omnia sibi constans. Quod ul
moriente beneficium est. Quis
vivendi finis queat, quam cum in
risquè sensibus, opus ipsa suum
gmentavit, natura dissolvit. Pre
quo tam præstans anima hospitab
em, & ad meliorem vitam glor
nem. Quumq; hodiè supremus
FUNCTO præstabitur, hortam
DEMICI, impenseque invitamur
mo clarissimòq; funeri copiosè int
do prolixè operari velitis. Mer
volentia VIRI inusitata & haçten
bis virtus; meretur Familia, ex qu
dor; meretur GENERI, funus cur
tas. Omnium autem maximè n
RENTIS in Academiam collata
vos humanitas vestra, uti non seg
do officio deprehendimini,
poterit, & debebit.

P.P. sub Sigillo Rectoratus

Anno 1665.

Conventus fiet in Æde
sacrâ, Horâ I

quin ad
ande in
ior esse
nte, cer
que coa
pori, in
m requi
arrectio
m honos
S ACA
stantissi
educen
us beni
cata no
splen
ia digni
tot PA
Et ipsa
quen
&
Febr.

1665
IÆ

